

ABIM reis 2007

Op woensdag 13 juni om 16.30 uur, ruim anderhalve dag later dan we hadden gepland, vertrekken we met de ABIM-Classic 118 "Meander" uit Ossenzijl. De reis naar Straatsburg is begonnen en nog een beetje vol van het werk en in gedachten alles opsommend wat we absoluut niet hadden mogen vergeten varen we over de altijd zo mooie Kalenbergergracht. Het eerste doel is om via Kessel waar vrienden van ons wonen, naar Maastricht te gaan alwaar Nettie en Magchiel met de "Suzanne J." al op ons liggen te wachten. Zij varen in een ABIM-Cruiser 117 en samen willen we dit jaar de ronde Maas, Marne au Rhine canal en Rijn gaan varen. Het verste punt dit jaar wordt Straatsburg in de Elzas.

Als we zaterdagmiddag in Maastricht arriveren ligt de "Suzanne J." al op ons te wachten en samen varen we naar de Belgische grens. Al wachtende voor de sluis "Petit Lanaye" nemen we de tijd om onze reisgenoten voor de komende 4 weken eens goed te begroeten. Toastend met een glaasje cola wensen we elkaar een goede en fijne reis. Magchiel laat ons de zakjes met bloembollen zien met daarop de foto's van beide ABIM's. Die zakjes heeft hij laten drukken omdat we die aan sluis- en havenmeesters willen geven als dank voor hun hulp en/of gastvrijheid. Luik is voor deze dag ons reisdoel en aan het eind van de middag meren we af in de jachthaven van deze stad.

's Zondags nemen we de tijd om eerst de markt te bezoeken. Over een afstand van wel 5 kilometer strekt deze zich langs de oevers van de Maas uit met een veelheid van kleurige kraampjes en marktwaar. Als we om 11.30 uur uit de haven vertrekken schijnt de zon volop en lijkt het een mooie dag te worden.

Via Huy, Namen en Dinant en nog steeds de zon die ons begeleidt, arriveren we woensdag 20 juni in Vireux Wallerand. Na 1 week varen zijn we 26 sluizen en 1 tunnel gepasseerd en hebben ongeveer 500 km. gevaren.

Als we onze reis vervolgen wordt de route over canal de L Est branche Nord steeds mooier. De Ardennen lijken steeds massiever, de sluisjes steeds kleiner te worden en het weer is van het type dat je nog zin hebt om na het afmeren iets te ondernemen. Toen we hier 2 jaar geleden waren beleefden we een hittegolf en hebben we veel gezwommen om nog enigszins af te koelen. Nu hebben we de fietsen al vaker gebruikt dan toen in de hele vakantie.

Als we zondagmiddag om 14.00 uur de sluis van Consenvoye passeren horen we van de daar aanwezige en zeer behulpzame studenten dat wij vandaag de eerste schepen zijn. Na kort beraad en een blik op de lege haven van Consenvoye, ons geplande doel voor vandaag, besluiten we om door te varen naar Verdun. Op die manier hebben we een dag winst die we misschien later wel goed kunnen gebruiken. Zo gezegd zo gedaan en mede vanwege het feit dat Magchiel weer kwistig met de bloembollen zakjes strooit hebben we in no time de 25 kilometer en de 4 resterende sluisjes achter ons en meren om 16.45 af aan de kade in Verdun. De "Suzanne J." kwam langs en samen verbaasden we ons erover dat we op dit tijdstip nog zo'n fraaie plaats gevonden hadden. Op een heerlijk warm achterdek hebben we tot in de kleine uurtjes genoten van de stad, de mensen op de terrassen en langs de kade de fraai verlichte waterval.

Na een rustige maandag (wasdag) in Verdun gaan we verder richting het zuiden. Ons doel voor vandaag, St. Mihiel, heeft 1 steiger i.p.v. 2 zoals we die uit het verleden kenden en deze ligt vol.

Dus vandaag wat langer door gevaren en een plek aan de kade van Sampigny gevonden. Het weer was vandaag niet zo best, vaak regen en zelfs af en toe windvlagen alsof het herfst is. Als het 's avonds droog is en we door het dorpje wandelen valt ons toch wel de schrijnende armoede van deze streek op. Als ons al een blik in de huizen gegund wordt, de meeste luiken en deuren zijn hermetisch gesloten, wanen we ons minstens 50 jaar terug in de tijd. Zo moeten onze grootouders ongeveer geleefd hebben want de meubelen die we zien lijken wel uit die tijd te stammen. Ook zie je nergens mooie planten voor de ramen, zijn de gordijnen van een niveau en kwaliteit die we in Nederland niet meer aantreffen en zouden de meeste deuren en kozijnen best wel eens geleverd mogen worden. De auto's die voor de huizen staan lijken wel al het geld van deze gezinnen opgeslokt te hebben want die zijn zo te zien van een recent bouwjaar.

Het laatste stuk van het Canal de L'Est branche Nord gaat over in het Marne au Rhine canal dat ons via Pagny en de tunnel van Foug naar Toul brengt. Het weer is opgeknapt zodat we wederom de fietsen gebruiken om deze mooie stad te bewonderen. Hier lost Magchiel zijn belofte in om zijn haar door een Franse kapper te laten knippen. Omdat deze kapper perfect Engels spreekt plagen wij hem er mee dat het geen echte Franse kapper is maar dat klopt niet volgens Magchiel. Trouwens, zijn haar is goed geknipt en daar gaat het natuurlijk om.

Via de Moezel komen we, na sluis Frouard, op het gedeelte van het Marne au Rhine canal dat ons naar Straatsburg zal brengen. In Nancy besluiten we om een dag te blijven liggen. Vooral Nettie is erg onder de indruk van het "gouden" Stanislas plein met al pracht en praal. Wat mooi dat al deze historische gebouwen, zoals o.a. het gemeentehuis, weer in deze staat zijn gebracht. Ook verder is Nancy een mooie stad waar we met plezier een extra dag blijven liggen.

Via Crevic en Lagarde meren we maandag 1 juli af in een haventje net voor de tunnels van Niderviller. De eerste tunnel heeft een lengte van 475 meter, de tweede tunnel zelfs 2.300 mtr. Maar eerst bezoeken we in Niderviller de aardewerk fabriek een oude ambachtelijke fabriek met een prachtige oven.

Als we de volgende morgen vol spanning onze tocht vervolgen is het droog, maar daar is dan ook alles mee gezegd. De verwachtingen voor de komende dagen zijn niet zo goed en ook vanuit Nederland bereiken ons "herfstachtige" berichten. Na de eerste tunnel te zijn gepasseerd moeten we wachten op een drietal jachten die uit de 2,3 km. lange tweede tunnel komen. Als de lichten op groen gaan varen we vol spanning deze indrukwekkende tunnel in. Binnen gekomen blijkt deze verlicht maar is het wel erg kil. De schijnwerper doet goede diensten want je merkt na verloop van tijd toch wel dat je iets meer begint te draaien aan je stuurwiel. Als we de tunnel uitvaren regent het waardoor alles er mistroostig uitziet. Voor ons ligt de scheepslift van Arzviller, die ons 44 meter naar beneden brengt en daarmee 17 sluizen vervangt. Fraaie foto's zijn te vinden op <http://www.mijn.abim.eu>

Aangekomen bij de lift mag de "Meander" achter een rondvaartboot invaren maar moet de "Suzanne J." wachten. Tijdens het zakken van de lift wordt de afstand tussen de 2 ABIM's groter dan we de afgelopen 16 dagen gewend zijn. Onvoorstelbaar dat je in ongeveer 15 minuten in een bak water met daarin 2 schepen en een gewicht van ca. 900 ton! zo'n 44 mtr. zakt terwijl je alle tijd hebt om te filmen en foto's te maken. Als we beneden aangekomen snel afmeren en teruglopen naar de lift zijn we net op tijd om de "Suzanne J." op haar tocht naar beneden te fotograferen. Ons doel voor vandaag, Lutzelbourg bereiken we om 13.45 uur en vandaag hebben we wel 12 km. gevaren!

Het regent als we woensdag vertrekken en ook donderdag is het echt herfst. Ons doel Straatsburg bereiken we donderdagmiddag al op tijd maar we varen nog even de sterk stromende rivier de "Ill" op die ons langs het gebouw waar het Europese parlement zetelt naar het centrum van de stad leidt. Onze hoop dat we hier een ligplaats kunnen vinden blijkt ijdel zodat we later afmeren in de jachthaven "Ste Koejac" aan de buitenkant van de stad. Waar we in eerste instantie teleurgesteld zijn dat ons doel een jachthaven in een havengebied is, slaat onze stemming al snel om als we later in het centrum zijn aangekomen. Straatsburg, hoofdstad van de Elzas, blijkt een prachtige stad te zijn met veel werkelijk mooie historische gebouwen en met een bijzonder fraaie wijk genaamd "La petit France". De toren van de beroemde "Notre-Dame" kathedraal torent hoog boven ons uit als we op het grote plein bewonderend naar de hoge vakwerkhuisen kijken. Sommige van deze vakwerkhuisen tellen wel 6 verdiepingen en hebben hele spitse hoge daken. In "La petit France" voelen we ons al snel helemaal thuis en al zwerfende met de fiets aan de hand voelen we een drang om elk straatje en elk gebouw van dicht bij te bewonderen. Op de één of andere manier voelen we ons hier thuis en willen deze stad voorlopig niet verlaten.

Als we dan op zaterdag 6 juli uiteindelijk de trossen los gooien weten we zeker dat we Straatsburg nog eens weer zullen zien, wat hebben we hier fijne dagen gehad.

Via de "Noord sluis" komen we op de gekanaliseerde Rijn. Deze stroomt zo hard dat we, terwijl we weinig toeren draaien, een snelheid bereiken van ca. 24 km. per uur. Na al die dagen door smalle kanaaltjes gevaren te hebben is dat een rare ervaring. Gelukkig schijnt de zon volop en is het eindelijk weer eens heerlijk warm. We passeren twee (enorme) sluizen en weten dat onze eerstvolgende sluis pas in Zwolle ligt. Dat is 680 kilometer hier vandaan, dus we hebben nog even de tijd! De Rijn wordt aan beide oevers omzoomd door een lint van dichte groene bomen en de omgeving is erg vlak. Wel merken we dat het water erg hoog staat en dit wordt in de jachthaven van Karlsruhe, onze eerste stop op de Rijn, bevestigd. Als we daar door een aantal enthousiaste medewatersporters worden binnen gehaald vertellen zij ons dat er op de Rijn het zogenaamde "Marke 1" regime heerst. Op meerdere plaatsen langs de oever staan borden opgesteld met 2 niveau strepen. Het onderste niveau is Marke 1 en betekent dat, om de oevers niet te beschadigen, schepen niet sneller mogen varen dan 20 km. per uur. Bij Marke 2 wordt alle scheepvaart gestremd (later in het seizoen is de Rijn inderdaad enkele dagen gestremd geweest). Omdat deze jachthaven over een mooi restaurant beschikt, besluiten we om daar vanavond te gaan eten. Per slot van rekening zijn we vandaag Duitsland binnen gevaren en een schnitzel smaakt altijd goed.

De sterk stromende rivier brengt ons de volgende dag naar Worms, één van de oudste steden van Duitsland. De vaarkaat geeft aan dat de invaart van de jachthaven van Worms lastig is en dat is nu met de zeer sterk stromende Rijn natuurlijk helemaal een uitdaging voor ons. Voor de haven draaien we onze schepen zodat we met de kop tegen de stroom in de stroom "dood varen". Het advies om vlak langs de oever de haven in te lopen blijkt te kloppen en zonder problemen meren we in deze beschutte haven af. Het blijkt dat de havenmeester onze manoeuvre heeft gezien en als hij ons een welgemeend compliment daarvoor geeft voelen we ons toch wel hele schippers.

Die avond eten we op een terras vlak naast de historische brug die Worms met de andere Rijnsoever verbindt. Als er op datzelfde terras dan ook nog live muziek wordt gespeeld maken we na het eten geen enkele haast om te vertrekken en genieten van het uitzicht, het Duitse bier en de muziek.

Het vervolg, via Mainz, waar de rivier de Main in de Rijn uitmondt en de stad Wiesbaden komen we in het zogenaamde “Gebergte” waar de Rijn bochtig en grillig haar weg door rotsen en bergen vervolgt. Rüdeshheim is het eindpunt van vandaag en de jachthaven is al snel gevonden. Op de fiets gaan we naar dit bekende stadje en lopen door de drukke straatjes op zoek naar de reden waarom Rüdeshheim zo geliefd is. Het schilderachtige stadje met de fraaie vakwerkhuisen ligt als het ware tegen de berg aan geplakt en op de bergen rondom de stad zien we veel wijnranken. Logisch dat we in de cafés en op de terrassen veel witte wijn uit deze streek aantreffen. Omdat het weer goed is en het ernaar uitziet dat dit vanavond zo zal blijven besluiten we om vanavond aan boord te skottelbraaien. Via een supermarkt waar we de benodigde inkopen doen fietsen we terug naar de jachthaven. Het is daar erg rustig en zo genieten we op ons achterdek van een heerlijke avond.

De tocht door het gebergte gaat snel en is vrij intensief. Je moet goed opletten en door de vele bochten en de sterke stroming ook veel sturen. We ontmoeten veel passagiersschepen, logisch want dit is echt het mooiste gedeelte van de Rijn, terwijl we ook nog een “voerspan” met sleep tegenkomen. Ook nu nog zijn er binnenvaartschepen die niet op eigen kracht tegen de stroom op kunnen varen zodat ze de hulp van een sleepboot nodig hebben. De Loreley passeren we zo snel dat we geen tijd hebben om haar te fotograferen en ook aan de vele kastelen en burchten boven op de bergen besteden we te weinig aandacht. We moeten ons echt op het varen concentreren en zijn blij dat we stroomafwaarts varen. We moeten er niet aan denken dat we hier stroomopwaarts zouden varen, want met een tegenstroom van ca. 11 km. per uur blijft er dan weinig snelheid over. De lengte van dit traject is slechts 50 kilometer, maar stroomopwaarts kost je dat misschien wel 10 uren varen.

Als we in Koblenz afmeren zijn we nog steeds onder de indruk van dit prachtige gedeelte van de Rijn. Ook Nettie en Magchiel delen deze ervaring en hebben gelukkig wel een foto van de Loreley kunnen maken. Eén van de fijnste dingen van het samen varen is het delen van de ervaringen. Zoals dat zo vaak gebeurt bespreken we samen de dingen die we die dag allemaal hebben gezien en beleven op die manier de tocht nog eens opnieuw.

Ook Koblenz maken we op de fiets weer ”onveilig” (waar zouden we zijn zonder de fiets?) Eerst gaan we naar de monding van de Moezel bij het “Deutsches Eck” waarna we naar het centrum fietsen. Tussen de buien door keren we later weer terug naar de jachthaven. Omdat het de hele avond blijft regenen besluiten we om deze avond aan boord te blijven.

Vanuit Koblenz varen we langzamerhand naar huis, waarbij we onderweg nog Düsseldorf en Emmerich aandoen. Het afscheid van onze reisgenoten wordt in Emmerich ingezet en krijgt al varende op de Rijn bij Pannerden een vervolg. Terwijl wij het Pannerdensch kanaal afvaren zien we over de strekdam de Suzanne J. de Waal afgaan. In vier weken hebben we samen ca. 1.250 km. gevaren en zijn in die tijd 150 sluizen gepasseerd en dat zouden we zo weer opnieuw doen.

Al zwaaiend verliezen we elkaar langzaam uit het oog en vaart de Meander weer alleen in de richting van de Gelderse IJssel. Op 13 juni, precies 1 maand geleden, voeren we hier in de andere richting en waren we nog vol verwachting over wat deze reis ons zou brengen. Nu, na deze reis die we al zo lang wilden maken, zijn we weer een ervaring rijker.